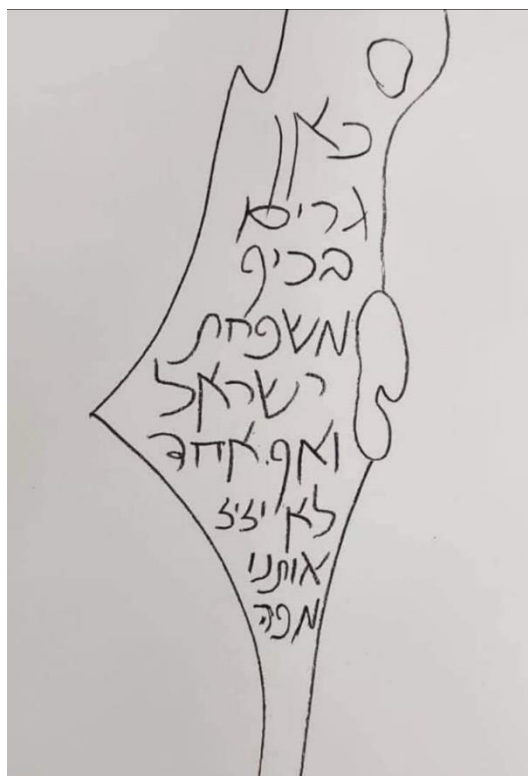

דברי הכפר

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2857 * ג בטבת תשפ"ה * 3 ינואר 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

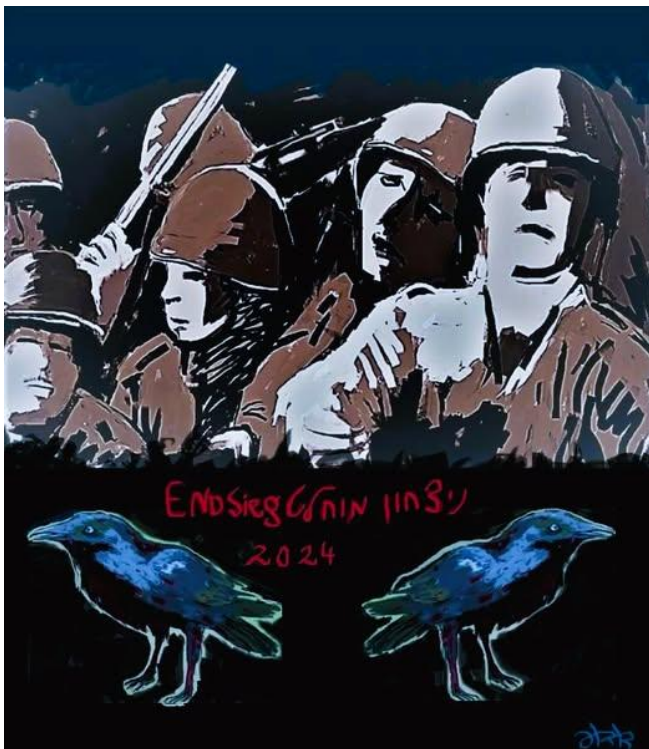

מאסתי בר 2024 שנת ניצחון מוחלט

מאסתי בר 2024, היית מלאה
בחקם ובאנשים בעלי כוונות זדון,
שבפזרת השם הן התגשמו.
עטית את גופנו שק, הצפת את עינינו
בדמעות וראשנו כסית בעפר ואפר.

לכי לך כבר אל אשפת השנים הרעות,
ותני לנו להתמלא שוב בתקווה של
פתאים לקראת 2025, שבכל כך הרבה
אוֹלֶת, שאיננה נשענת על נסיון שנוכח,
אנו מקוים שבאמת באמת תבוא
עלינו לטובה ולברכה, שתתמלא
במצהלות חתנים וכלות בחפתם

ולא שפע של יגון ואל מלא רחמים
של חילים בהלונתם, קזו שבסופה אין לנו
משג מאין באנו ולאן אנו הולכים ולפני
מי אנו עתידים לתן דין וחשבון.
וזאת הפעם
אנו לא נאמר אמן,
לא, הפעם לא נאמר אמן.

חנוכה

1. חורף. הימים מחשיכים מוקדם ובכל זאת קר. חושך הוא מצב המתקיים בהיעדר אור. ולא כל כך מורגש וגם לא מנחם שהלילות מעכשיו ילכו ויתקצרו. עוד עוד. ובכל מקרה חורף וחנוכה הולכים טוב. ובאמת היה שבוע החנוכה סוער וגשום מתמיד. והעניק לנו חווית חג כמו שצריך. גשם, קור ונרות חנוכה דולקים בחלון. ובכל מקרה זה חידד את נושא האור הקטן שמאיר הרבה מהחושך. ונתן רקע נכון למלחמה שמתקיימת בנפשה של החברה הישראלית כאשר היא נלחמת לגרש את החושך ולהרבות בה את האור.

2. אולי בגלל שנושא החושך אצלנו לא בדיוק קשור לעניינים של יום ולילה. יש ימים שבהם גם היום הוא חושך למרות שהשמש מאירה בו. בעיקר כאשר טורחים להזכיר לנו השכם והערב שאנחנו איך לומר זאת "אור לגויים".

3. וכאשר כל הקיצים קלים, אין לנו מי שיאיר לנו את החשיכה ההולכת ומתגברת מלבדו. מלבד חנוך לוין מנוחתו עדן כמובן.

4. יהי אור / חנוך לוין

בראשית ברא אלוהים את השמיים ואת הארץ. והארץ הייתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום ורוח אלוהים מרחפת על פני המים. ויאמר אלוהים: "יהי אור!" ויהי חושך. והארץ הייתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום. ויהי ערב ויהי בוקר, יום אחד. ויקום אלוהים ביום השני ויאמר: "יהי אור!" ויהי חושך. והארץ הייתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום. ויהי ערב ויהי בוקר, יום שני. ויקום אלוהים ביום השלישי ויאמר: "פעם שלישית ואחרונה- יהי אור!" ויהי חושך. והארץ הייתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום. ויהי ערב ויהי בוקר, יום שלישי. וישתוק אלוהים ביום הרביעי וביום החמישי.

וביום השישי, ויקום אלוהים ויצעק צעקה גדולה: "או שאני אלוהים או שאני לא אלוהים-יהי אור, לעזאזל!". ויידלק אור קטן בחלון אחד הבתים ואיש בפיג'מה מציץ בעדו החוצה ושואל: "מי זה פה צועק שהוא אלוהים בשתיים עשרה בלילה?"

חג אורים שמח

טור אורח של חבר שכדאי לכם מאוד לקרוא את דבריו

כותב דניאל חקלאי, מעורכי הדין המלווים את המחאה במערך התמיכה בעצורים וחבר טוב, איך נראית בעיניו פתיחת השנה ה-2025

1. פתיחת שנת 2025: יושב ראש הכנסת אוסר את כניסת עינב צנגאוקר המפעימה לכנסת. הישראלית הנדירה הזו שממשלת ישראל הפקירה את בנה להיחטף לגיהינום והפקירה אותו להישאר שם. הוגה הדעות משה מירון הביביסט שהגה את השלט הבזוי "שמאלנים בוגדים", לעומת זאת, אכל היום כרגיל צהריים במזנון הכנסת.

2. פתיחת שנת 2025: יושב ראש ועדת חוקה חוק ומשפט נמלט ממשפחות שכולות מיום 7 באוקטובר ומהמלחמה הארוכה שהגיעו כדי לדרוש ועדת חקירה ממלכתית מחבורת קושרי הקשר שמנסים למנוע את חקר האמת המבעיתה אודות פשעיהם. היו חברי כנסת שהסבירו לאחר 5 דקות של מפגש שאין להם זמן לפגוש את בני המשפחות השכולות ועזבו את המקום. מראהו של אב מבוגר ושכול שפרץ בבכי תמרורים אינו מרפה ממני.

3. פתיחת שנת 2025: הצבעת תקציב הביזה של אתמול אפילו לא טמנה בחובה ניסיון הסתרה של השוד הנורא: מיליארדים מכספנו נשדדו בגלוי מהעקורים וממשפחות הנרצחים וממשפחות החטופים ומחינוך ילדינו ובריאותם ורווחתם לטובת המשך הפצת הבורות והגזענות והאלימות וההסתה והשנאה.

4. פתיחת שנת 2025: תינוקות באוהלים עלובים ברצועה מתים מקור. זה עלינו. הרעב ההמוני ללא מזון מספק והמחלות הרבות ללא תרופות ובתי חולים והמוות ההמוני והסבל הנורא של קרוב ל-2 מיליון בני ובנות אנוש שאינם קשורים לפשע נגד האנושות שביצע חמאס ביום 7 באוקטובר - זה עלינו. זו אחריות מדינתנו. כך מלמד המשפט הבינלאומי. כך מנחה ההגיון הפשוט. כך מצווה המוסר הבסיסי.

5. פתיחת שנת 2025: אתם יודעים מי לא התחילה את שנת 2025? כרמל גת. ולצדה עדן ירושלמי ואלמוג סרוסי ואורי דנינו וסשה לובנוב והירש גולדברג-פולין וחיים פרי ויורם מצגר ועמירם קופר ויגב בוכשטב ונדב פופלוול ועוד עשרות ישראלים חטופים שאינם עמנו. איזה אובדן נורא ועצום שאין לו שיעור.

6. שרי ממשלת ישראל והקואליציה שתומכת בה נגד מדינת ישראל ואזרחיה. נגד האנושיות הפשוטה. ארורים תהיו.

453 יום למניין ימי הבעתה

עוד יום של חורף. בבית חם אבל בלב קר. כי הלב חושב עליהם, על אלה שנמצאים שם במנהרות הטחובות. 453 יום ללא תנור לחמם את הגוף. ללא אוכל להשקיט את הרעב וללא מוצא.

כי ראש הממשלה שלהם, המתועב, הלב שלו עם אשתו ובנו שנמצאים במיאמי ולא עם החטופים והחטופות שתקועים מושפלים במנהרות כמו עצם בגרון. לא להקיא ולא לבלוע. שברירת המחדל שלהם היא למות ברעב או מקור.

שכל שנותר להם זה להיות כלואים במרתפי החמאס, בגלל שרירות ליבו של אדם אחד, צדיק, שמלאכת רציחת החטופים נעשית למענו בידי אחרים, בנימין נתניהו שחרד לשלום ציר פילדלפי ולשלמות הקואליציה שלו יותר מאשר לשלום אזרחי מדינת ישראל שהם כקליפת השום בעיניו. רעשי רקע ותו לא. שחרר אותם כבר! איש מתועב! את כולם! עכשיו! ושתיחנק כבר בנכלולך...

• שנה טובה, חודש טוב

אני מסתכלת בלוח השנה התלוי מעל שולחני: היום 31 בדצמבר 2024
 "ל" בכסלו תשפ"ה. זהו היום האחרון בחודש כסלו (כשיש "ל" ימים, כלומר 30 יום
 בחודש עברי, נוהגים כבר ביום האחרון של החודש לברך: חודש טוב, וגם
 למחרת, בא' בחודש הבא נוהגים לברך בחודש טוב). אם כך, חודש טוב לכולנו.
 והלילה תיכנס שנת 2025 ללוח שלנו, ומיליונים בכל רחבי העולם יחגגו את
 כניסתה של השנה החדשה. יש כאלה שיזנקו לבריקות קפואות בכיכר טרפלגר
 בלונדון, או בטיים סקוור בניו יורק, יש כאלה שישתו לשכרה, ויש כאלה
 שיתנשקו נשיקת אהבה ותקווה. יש גם כאלה, כמוני, למשל, שיהיו שקועים
 בשניה עמוקה, וכשיתעוררו בבוקר כבר תהיה זו שנה חדשה.

אני מתפללת שבשנה המתחילה הלילה:

יחזרו החטופים!

ישובו החיילים הביתה!

ישובו המפונים לבתיהם, שישופצו וייבנו מחדש, והגליל יפרח.

גם הכלניות בנגב המערבי.

ולא תהיינה עוד אזעקות שמשבשות את שנת הלילה של מיליונים.

שבשנה המתחילה הלילה לא אכתוב עוד אף הספד בטור הזה.

שנמשיך להיפגש בחגים ובחולין: צעירים, ילדים וזקנים.

שירדו גשמים בעיתם.

שנזכה לבשורות טובות!

שנה טובה!

חודש טוב!

תמר וולפין

פִּינֵת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זְכוֹר בְּרוּךְ

רודה גולדמן ז"ל - (21/6/1923 - 26/2/2003)

רודה אף היא מקבוצת הראשונים של הקיבוץ. בגלאזגו שבסקוטלנד, שם נולדה, היתה חברה בהכשרת "שמריה". עלתה לארץ ב'48' ולאחר תקופת מה בחדרה, הגיעה למנסורה, והשאר היסטוריה. אני זוכר את רודה באחראית ל"איזולציה" או חדרי החולים בשפתנו המודרנית. הייתה כמובן קשורה לצוות המרפאה. היא גם הייתה אחראית ל"חלוקות" לחברים - דבר שהפך להיות "החנות של רודה". החנות של רודה הפך לשם דבר והיא שלטה בחנות כמו רס"ר במחנה צבאי: "אל תקנה את זה, זה לא בריא! תקנה את ההוא". רודה היתה ללא ספק, אבן פינה בתולדות כפר הנשיא. אין סיכוי שנשכח אותה !!

את...את...את... רודה, רודה, רודה.....!!

<https://khbbm1.wixsite.com/2003-01>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

מזל טוב

להורים המאושרים

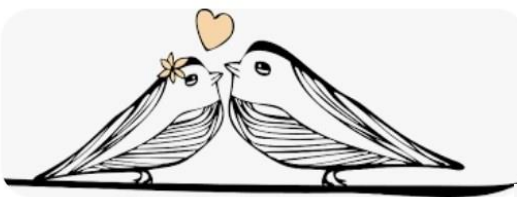
רינה ויואל כרם

לסבתות המאושרות ליבי וקרול

ולכל המשפחה

לרגל נישואיהם של

סלע וכפיר

מזל טוב לרגל יום חתונתכם

בריאות אושר אהבה

בית כפר הנשיא משתתף בצערה

של צביה חדד (מנהלת האלונית)

עם פטירת אחותה

גילה אסולין ז"ל

שירי מלחמת חרבות ברזל

את השיר כתבו, הלחינו והפיקו בת זוגה של חדד, תמר יהלומי ושותפה ליצירה יונתן קלימי בהשפעת מלחמת חרבות ברזל שפרצה ב-7 באוקטובר 2023. חדד וחסון פרסמו הצהרה משותפת אודות השיר: "שנים שכל העולם עסוק בכך, נקודה קטנה על הכדור הזה, המקום הקדוש ביותר שלנו, מדינה יקרה ואהובה שלנו. בין כל הקושי הגדול שאנו עוברים בתקופה הזאת לבין כל הרגעים המשמחים והמרגשים, דבר אחד בטוח: כבר אלפי שנים את ואנחנו זה גורל".

אנחנו זה גורל

מילים ולחן: תמר יהלומי ויונתן קלימי

את לא יפה עכשיו כשאת בוכה
עוד תחייכי יש בשביל מה
ועוד נצחק על נצחון
ועוד נבכה על שברון

יום אחד עוד תחייכי
משורשייך תיבני
והנשים והגברים
שאז היו עוד ילדים
יהיו עם אחד...

וגם אחרי החושך הגדול
מגיע אור שוטף הכל
את הדמעות ואת הצחוק
אהובה שלי
תגידי שלא עוד
שעוד נשיר בכך ונרקוד
גם אם הלב כבר לא יהיה אותו דבר
את ואנחנו זה גורל

עוד נמשיך להניף את הדגל
ננצח עם הלב את השכל
יש סיבה שאנו כאן
כולנו ילדים של מלך העולם

והאש תישטף וברגע
שוב נתפור מחדש את הקרע
לא סתם שמנו על תהום
הפך תלילה והיום
אין מציאות אחרת...

וגם אחרי החושך הגדול
מגיע אור שוטף הכל
את הדמעות ואת הצחוק
אהובה שלי
תגידי שלא עוד
שעוד נשיר בכך ונרקוד
גם אם הלב כבר לא יהיה אותו דבר
את ואנחנו זה גורל

3.1 רותי עמית

בני גולדברג

נעמי בן אמוץ

עומרי חגולי

אריאל מתתיהו

4.1 אורי הדר

ג'וליאן פרימוסט

5.1 אילנה פרנק

יובל ג'קסון

עדן גודמן

אלה עזריה

יונתן לדרמן

6.1 אלן מון

שני שובל

אופיר חייט

7.1 עירית גודמן

שחר גדליזון

יובל ארצי

8.1 אירנה זפרני

9.1 אורי שובל

אור מון

סיפור לשבת

סבא שלי נולד בתימן ועלה לארץ עם משפחתו בעליה שהתפרסמה כעליית "אעלה בתמר". יהודי תימן פרשו את שיר השירים בדרכם "אל תעירו ואל תעוררו עד שתחפץ". הייתה הוראה ברורה שאין להחיש את הגאולה אלא יש להמתין, בבחינת "בעיתה אחישנה". והנה הגיע העת לקיים את הפסוק "אמרתי אעלה בתמר" ובתמר היא שנת תרמ"ב, 1882, ארזו את מטלטליהם ועלו פשוטו כמשמעו לארץ ישראל.

הדרך הייתה קשה, ולאחר מסע של ייסורים, רעב ותלאות בו נפטרו רבים, זכו חלקם להגיע לירושלים. החיים בירושלים באותם שנים קשים מנשוא. בארץ חיו רבים מכספי "החלוקה" ויהודי תימן שרובם היו סופרי סת"ם וצורפי כסף נאלצו לעבוד בעבודות קשות ומפרכות וחלקם התבלטו עד מהרה כסתתים אומנים.

כשהייתי ילד קטן הבטיח לי סבא שיכין לי חנוכייה. סבא שלי היה סתת, סתת זה מקצוע מיוחד. כל יום בבוקר היה סבא קם, מתפלל ומעמיס על הגב שלו את שק הכלים הכבד, ובו כלי העבודה של סתת: זוויות, אזמלים, שוקיות ופטישים. בכלים האלה היה סבא מסתת וחוצב מתוך הסלע את אבני הבניין לבתים בירושלים.

סבא היה סתת אומן ועד היום אני מתמלא גאווה כשאני מטייל בחוצות ירושלים ורואה את האבנים המסותתות בבתים היפים כמו בניין שערי צדק הישן ובתי אבן עתיקים ויפים מהימים ההם.

החנוכייה של סבא

נר שמיני של חנוכה בחנוכייה של סבא

בערב כשהיה סבא חוזר מן העבודה הייתי ממולל פיסת נייר קטנה ושולף מתוך תעלת הדמעות של סבא את רסיסי אבניה של ירושלים וכך מתוך תעלת הדמעות של סבא צמחה בי האהבה לירושלים. נולדתי בשכונת יגיע כפיים והייתי משחק עם הילדים בחצר בכל מיני משחקים, גולות, עפיפונים, חמש אבנים אבל כשהתקרב חג החנוכה עזבנו הכל וכולנו סובבנו פורפירות כלומר סביבונים מעץ. היינו מלפפים חוט על הסביבון וזורקים אותו בכוח אל האדמה ומתחרים מי יצליח לסובב את הסביבון יותר זמן.

אבל ככל שחג החנוכה הלך והתקרב ואני הייתי עצוב, עצוב מאוד, כי לכל החברים שלי היו כבר חנוכיות עשויות מנחושת, מכסף יפות ומיוחדות. רק לי לא הייתה חנוכייה כי סבא לא יכול היה לקנות חנוכייה יקרה כל כך.

- נו סבא, מתי גם לנו תהיה חנוכייה יפה? מתי תקנה גם לי חנוכייה?
- סבלנות, אמר סבא, סבלנות.
- אבל סבא, עוד מעט חנוכה, לכל החברים שלי יש כבר חנוכיות ולי אין.
- אל תדאג, אמר סבא, שתק והלך.

הזמן עבר והייתי מאוד עצוב.

יום אחד חזר סבא הביתה, הוריד את השק ושאל את כולנו, את כל הילדים.

-יודעים אתם מה יש בשק? אף אחד לא ענה.
רק אני עניתי בשקט ובציפייה גדולה - חנוכייה.
- נכון! אמר סבא.

הכניס את היד לתוך השק והוציא את החנוכייה הזאת. חנוכייה עשויה אבן.
חנוכייה יפה כזאת, רק סבא שלי ידע לעשות, כי הוא היה סתת אבנים בירושלים.
אצלנו בתימן, הסביר סבא לחברים שלי שבפעם הראשונה בחיים ראו חנוכייה מאבן -
החנוכיות עשויות מאבן וזכיתי להכין חנוכייה מאבן ירושלמית. אמר סבא והגיש לי את
החנוכייה.

סבתא לקחה את החנוכייה, שמה בה פתילות ושמן ועד היום אני זוכר את חג החנוכה
ההוא עם האור המיוחד של חנוכיית האבן של סבא.
החנוכייה הזאת היום בבית שלי ואני בעצמי סבא ומספר את סיפור החנוכייה לנכדים
שלי. וכל פעם שאני מדליק את החנוכייה אני נזכר באותו רגע שהגיעה אלינו הביתה
ובאור שהביאה.
אני גאה בחנוכייה הזו כי היא יחידה בעולם ולא קנו לי אותה, אלא סבא שלי הכין
אותה לי.

מספר: יהודה עצבה.

100 חטופים וחטופות נמצאים כבר 455 ימים בשבי